

The Indian Experience

MCC Kolkata, 2016

"That's how we keep this crazy place together - with the heart. Two hundred fuckin' languages, and a billion people. India is the heart. It's the heart that keeps us together. There's no place with people like my people, Lin. There's no heart like the Indian heart."

— Gregory David Roberts, Shantaram

En zo is het. Kolkata, India. Een kakofonie aan indrukken: 4,5 miljoen mensen, geuren die de smaakpapillen zowel strelen als terroriseren, toeter decibellen die de gehoorgrens immer overschrijden, honden, katten, koeien en geitjes. Taxi's, riksja's, tuktuk's, karren, beenwagen's, motoren en trucks. En... elf westerlingen. Op 13 februari 2016 trokken wij, één public health specialist, drie kinderartsen, twee huisartsen, één KNO arts, één dermatoloog, één kaakchirurg, één neuroloog en één plastisch chirurg al dan niet in opleiding, om voor het derde jaar op rij basiszorg te leveren aan de armste kinderen in het gebied rond Kolkata. Uniek aan deze missie is dat er voor het eerst tandheelkundige zorg geleverd zal worden en een nieuwe lokatie in de Sundarbans zal worden bezocht.

Dit verslag beschrijft de Indian experience, waarbij woorden tekort schieten. Om het overzichtelijk en leesbaar te houden verwijs ik dan ook voor het medisch overzicht naar het bijgevoegd medisch rapport. Dan rest mij u een advies te geven, dat tevens op de achterkant van elke truck in kleurige letters geschilderd is: PLEASE OBEY THE TRAFFIC RULES. BLOW HORN. En.. niet geheel overbodig: GOOD LUCK!

Za 13 febr. Kolkata.

Vijf blonde dames kijken enigszins verhit uit over de lokale bloemenmarkt. Op hun gezicht een mengeling van verbazing, waardering, verontrusting en...stof, het is tenslotte India. Langzaam druppelen de missieleden binnen. Twee leden die een dag eerder nog een écht Indiaas huwelijk en de Saraswati Puja, een lokale feestdag die voor totale Indiaase gekte bij de Kalighat tempel zorgde, mochten meemaken, voegen zich bij de andere vijf blonde dames. Kolkata wordt verkend. Een wandeling langs de amoureuze boulevard van de Hooghly rivier, de lokale bloemenmarkt met oneindig pracht en praal aan offerbloemen, en een hectische busrit brengen ons bij de Belur Math Temple, waar met name de weelde aan kleurrijke Saris indruk maakt. Het is een mooie avond waarbij de wat welvarendere Indiërs samenkomen en er wordt gelachen en gegiecheld om die gekke, bleke westerlingen. Een boot brengt ons terug en we ontmoeten nabij het Teej Restaurant de laatste missieleden en tevens missieleders van het team. Bier wordt besteld, er wordt geproost. Kolkata 2016 is een feit; Let's proceed!

Zon 14 febr. Diamond Harbour.

s' Ochtends vroeg vertrekken we in schoolbus naar het hotel waar we voor een groot deel van de missie zullen verblijven. Het team wordt gelijk op de proef gesteld: de verkeerde hemoglobine cuvettes zijn meegekomen, what to do?! Alternatieven worden gezocht en opgestart, but the show must go on. De medicatie wordt gebracht door Meneer Singh, de lokale apotheker en de laatste voorbereidingen worden getroffen. Na een verfrissende duik in het zwembad gaat iedereen op stok.

Ma 15 febr. Raghunathpur.

Als we bij de eerste school aankomen is het voor een deel van de groep een feest der herkenning. Na een ontroerende welkomstceremonie worden de teachers begroet en de fameuze MCC carrousel opgezet. Nadat voor de nieuwelingen onder ons de eerste onwennigheid verdwijnt worden er die dag zo'n 170 kinderen gechecked. Uitdaging van de dag: de lokale homeopatische arts en tandarts die tevens de zorg gedurende het jaar zullen waarborgen, willen geen tanden laten trekken zonder pre-operatieve amoxicilline kuur. Een mooi voorbeeld van een botsing tussen Nederlandse Evidence Based Medicine en de lokale opvattingen. Belangrijk is deze lokale opvattingen te respecteren gezien de verdere samenwerking gedurende het jaar. Een tussenvoegsel wordt gevonden: de kinderen zullen twee dagen antibiotica krijgen voordat de tanden worden getrokken. Op miraculeuze wijze komen dan ook plots de goede hemoglobine cuvettes aan, vanuit New Delhi. Hoe is dat gelukt? Het is niet precies duidelijk. Het ene telefoontje leidde tot het volgende en in zijn volledige onoverzichtelijke onduidelijkheid is het dan toch geregeld: The Indian Style!

Een wandeling rond het schooltje geeft inzicht in de lokale woon- en leefomstandigheden: plagge hutjes van zes vierkante meter geven onderdak aan zes gezinsleden, en hygiëne; stilstaande poelen die zowel als douche, wc, afvalbak en speelterrein functioneren. We troffen een zwaar cachectische vrouw aan waarbij het team na overleg helaas haar grenzen moest erkennen. We konden, hoe treurig ook, deze vrouw helaas niet helpen. Terug op de school sluiten de we de dag af met de teachers, een gezamenlijk drie keer hoera klinkt en na veel lachende gezichtjes en wijzende vingertjes doen we de dagevaluatie. Hoogte- en dieptepunten passeren de revue. Aandachtspunten worden benoemd.

Di 16 febr. Raghunathpur.

Als we s' ochtends aankomen blijkt de terugkoppeling naar een enkele teacher goed te zijn aangekomen. Op het fonetische 'Brrrooooooeeeeessshhh yooooee tieeeeeee', (lees 'Brush your teeth') wordt er op instructie van een nagenoeg tandloze, wat onhandige maar ontzettend lieve teacher genaamd Lilly, ijverig gepoetst. De eerste brillen worden uitgedeeld aan kinderen. Teacherworkshops werden gegeven waar de leraressen en leraar zelf ook wat wijzer worden en handvaten en materiaal krijgen voor hygiëne lessen in de klassen. Tandplak- en hygiëneverklikkers leiden tot veel hilarische momenten en blozende gezichtjes. Veel teachers zijn zo enthousiast en gaan extra dagen mee naar andere scholen. Eén van de doelen van deze missie is het opleiden en aanstellen van een verpleegkundige die de zorg gedurende het jaar zal waarborgen. Ze lijkt gevonden. Eén van de teachers die zichzelf vanuit een zeer arme familie heeft opgebokst, een elegante en immer beleefde dame, spreekt zowel kind als ouder informatief edoch streng toe. Een nieuwe stap naar een zelfstandig functionerend zorgsysteem, het doel van MCC, lijkt gezet. Goed doet het ons als we merken dat zieke danwel ondervoede kindjes van afgelopen jaren, mede dankzij de hulp van MCC, aanzienlijk in gezondheid zijn verbeterd. Vergelijkingen van statussen van kinderen die voor de derde keer worden gezien spreken boekdelen. Aan het einde van de dag komt de zeer gerespecteerde voorzitter van de lokale stichting, Mr Shourabh, wie onze missie mogelijk maakt, samen met een aantal sponsors kijken. Een politiek spel volgt. Uiteindelijk resulteert dit in een aantal terecht kritische vragen, maar met name in een goedkeuring zoals wij ook in het eindgesprek aan het einde van de week zullen vernemen: we hebben het vertrouwen van de lokale ouders gewonnen, we maken echt contact, het heeft echt zin! Bovendien maken veel

scholen grote stappen richting zelfstandigheid en kunnen er meer nieuwe scholen verkend worden.

Woe 17 febr. Joynagar.

Een volgende school met overal dartelende kinderen. Opvallend is dat met name de gezondheid van islamitische kinderen van de groep die we zagen t.g.v. armoede minder is. Hoogtepunt is dat de eerste tandjes getrokken worden. Een overwinning, zeker als wij later te horen krijgen dat het in sommige gebieden gebruikelijk is om te geloven dat je ogen in contact staan met je ogen, en je dus blind zou kunnen worden als je tanden laat trekken. De samenwerking met een lokale arts wie goed met dergelijke geloven om weet te gaan, bewijst van grote waarde. Een bezoek aan de praktijk van de lokale tandarts laat zien dat hij inderdaad in staat zal zijn gedurende het verdere jaar tandheelkundige zorg te leveren. We checken die dag 173 kinderen. Borstjes fier vooruit en met enige aanmoediging in gebrekkig Bengali en een hoofdwiggel, gaan mondjes open en worden handpalmen getoond. Bij het apotheek station lijnen de kindjes zich op, terwijl ze van bellenblaas genieten en er Albert Heijn Hamster-poppetjes aan hun armen bungelen. Als ze pillen gevoerd krijgen zijn het net kleine vogeltjes die gevoederd worden. Mooi zien de kinderen eruit. Volgens Indiaas gebruik zijn jongetjes meer waard dan meisjes. Om te voorkomen dat de jongetjes s' nachts door kwade geesten gestolen worden, maken de ouders hun ogen groter en zwart met houtskool opdat het meisjes lijken. De meisjes worden op hun beurt, naast het schooluniform, uitgedost in kleurige suikerzoete jurkjes. Veel kinderen zijn ondervoed en hebben een groeiachterstand. Verder worden er pathologische souffels geausculteerd en diverse huidafwijkingen en otitiden gezien. Ook de meerwaarde van de aanwezige dermatoloog en KNO arts wordt duidelijk.

Een wandeling over de paadjes en straatjes achter en rond de school leidt tot prachtige foto's in o.a. een stoffenmaker. Een bulderend lachende vrouw vertelt hortend en stotend dat haar rieten hut de Taj Mahal is. Kenmerkend wederom is de vriendelijkheid en nieuwsgierigheid van de lokale bevolking. Ook de Indiaase teamleden van de lokale stichting heeft hebben naar hun zin. Altijd klinkt er wel weer ergens een vrolijke lach, en internationale vriendschappen groeien sterker. Het is pas s' avonds als we langs een truck met vurig verhitte verkiezingsstrijders rijden dat we een vleugje meekrijgen van het andere India, een land waar criminaliteit de orde van de dag is, met veel geweld richting vrouwen.

Do 18 febr. Sunderbans.

Hoera! Het is tijd voor de nieuwe exploratieve missie op een school in de Sunderban Mangroves, het tijgerreservaat van India dat bestaat uit oneindig veel eilandengroepen. Een trip van 2,5 uur brengt ons bij een aanlegplaats voor kleine bootjes en het lijkt zowaar even vakantie! De zon heeft minder last van het stof en laat het water twinkelen. Onze haren wapperen in een frisse wind en ons hart klopt van verwachting terwijl we op de lokale public boot gehurkt zitten. Wat zullen we aantreffen? Als onze boottocht erop zit zetten we onze spullen en medicatiedozen over op een gemotoriseerde kar, waarop wij ook zelf plaatsnemen. Dit leidt tot hilariteit, de gemiddelde Nederlander is niet zo lenig. De Indiase rijstijl wordt gehanteerd en een enkeling houdt zijn adem in. Uit bijgeloof rijden we nog een keer heen en weer voor een overstekende kat. Aan het einde van de week zullen we nog zo'n gemotoriseerde kar onder ons gewicht laten steigeren tot ongenoegen van de chauffeur. Als we op de school aankomen zijn we toch even stil van de eenvoudigheid van het bestaan van het leven op het platteland. Men slaapt op de

grond of op simpele bedjes in hutten gemaakt van bamboe en klei. Toch lijken de opbrengst van de rijstvelden, banaanbomen en moestuinen de kinderen goed te doen. De conditie van de tanden is beter. Toch blijven veel kinderen ondervoed. Een aantal kinderen is flink anemisch t.g.v. thalassemie, forse milten worden gepalpeerd. We staan voor een lastige keuze als de kinderen van het dorp, die niet op de school zitten, naar binnen willen. Doel van MCC is lange termijn zorg te kunnen leveren door een lokaal zorgsysteem op te zetten d.m.v. bestaande logistieke netwerken. Daarvoor is een overkoepelend lokaal orgaan als een school fundamenteel. We besluiten slechts de kinderen van de school te beoordelen en alleen in acute gevallen hiervan af te wijken. Als we later door de directeur van de school als dankbetuiging een spontane speech krijgen zijn we echt geraakt. Zo dankbaar en trots. Na een drukke en hele warme dag (36 graden) mogen we s' avonds weer terug met de boot langs de mangrove oevers. Wat een voorrecht!

Vr 19 Febr. Sunderbans.

Twee missieleden beoordelen het lokale ziekenhuis op een nabijgelegen eiland. Voorwaarde voor elke missie van MCC is dat er toegang moet zijn voor tot uitgebreidere zorg in een lokaal ziekenhuis. Het ziekenhuis, geverfd in vrolijke (al dan niet afbladderende) kleuren, telt 15 bedden en is geschikt. Aan het einde van de dag sluiten we de dag af op het cricketveld van een nabij gelegen middelbare school en vertrekken we voor een extra lange boottocht met ondergaande zon. Tapolina, ons lokale contactpersoon en heldin, heeft een politieboot weten te charteren speciaal voor dit triptje. De armoede lijkt dan zo ver weg. Als we horen dat de lokale tandarts vraagt of wij een kindje in een lokaal weeshuis kunnen beoordelen twijfelen we geen moment. Met een klap wordt je geconfronteerd met de realiteit en sta je weer met je benen op de grond. Het weeshuis, een gebouw met drie verdiepingen, telt 160 kinderen in de leeftijd van 1-18 jaar. Negentig meisjes en zeventig jongens. Maar ook veertig zwangeren vrouwen die in afwachting zijn van hun bevalling. De vrouwen zijn verkracht en zullen na de bevalling hun kindje bij het weeshuis achterlaten. Je hart schreeuwt van onrecht, verdriet en frustratie. Toch ervaren we dat de zestig man tellende organisatie naar omstandigheden fantastisch werk levert. De kinderen lijken gezond, ze zijn vrolijk, het is schoon, de sfeer is goed en ze ontvangen onderwijs in het engels. Dat is zeker niet voor alle kinderen weggelegd in India. Als we bij de neonaten en zuigelingen gaan kijken wordt het een enkeling teveel. Een prematuur geboren kindje is er zeer slecht aan toe en zal worden opgenomen in het lokale ziekenhuis. We moeten erkennen dat, ondanks het goede werk van de staf, niet iedereen met dezelfde kansen geboren wordt. Hard. Verdrietig. De tijd vliegt voorbij.

We slapen op een school waar we de volgende dag zullen checken. Op een dakterras genieten we van een ijskoud biertje en nemen de indrukken van de dag door. Dat je deze week hebt mogen meemaken. India van zo dichtbij hebt mogen meemaken. Hoe bijzonder is het dat je met een groep, waarvan niet iedereen elkaar kent, je zo'n geoliede carroussel kan neerzetten! Aan het einde van de week zijn zelfs alle formulieren ingevoerd en ingescand! Bedjes worden naar buiten op het dakterras geschoven, klamboe's en hangmatten opgehangen. Het kamp verkeerd in diepe rust.

Zat 20 febr. Bhagawatipur.

Laatste checkdag. Tot verassing en genoegen van de lokale organisatie ontbijten we vandaag met Nederlandse pannenkoeken. De carroussel wordt voor de laatste dag opgestart en tanden worden getrokken. Enkele kinderen van het weeshuis worden

nog beoordeeld. Ter afsluiting vindt er een prachtige ceremonie plaats. Zes kinderen beelden de onafhankelijkheidstrijd van India uit op zo'n elegante, volwassen manier. Niet iedereen houdt het droog. Cadeau's gaan over en weer. Spullen worden gepakt en de terugreis wordt met enige weerstand aanvaard. Als we in het vijf sterren hotel in Kolkata aankomen is het contrast groot. Heel groot. Als je door de gangen loopt, zie je rechts het zwembad, links de sloppenwijken. Onder het genot van een fantastisch buffet en heerlijke cocktails beëindigen we vol trots onze missie aan de rand van het zwembad. We hebben in totaal 982 kinderen gechecked!

India, je was fantastisch! Kolkata voor altijd in ons hart! We proceed! Next!